

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a IV-a. An școlar 2024-2025

– Etapa județeană/ pe sector –

MESAJ NR. 2

— Ascultă-mă, puștiule, a continuat el. Mi-am dedicat întreaga viață cerului. Întreaga mea viață. M-a costat căsnicia, copiii, animalele de companie, totul. Nu aveam nimic, decât ce era acolo sus, a spus îndreptând un deget tremurător spre tavan. Mi-am petrecut fiecare secundă din viață studiind ce e acolo sus. Am folosit tot ce aveam pentru ce e acolo sus. Și știi ce e acolo sus?

Am dat din cap, mi-am tras nasul și am lăsat să-mi scape un sughit de plâns, d-ăla cum fac bebelușii sau copiii mici și enervanți.

— NIMIC! a tunat el, atât de tare, încât și eu, și Sarah am sărit în sus, iar o asistentă și-a băgat capul pe ușă.

A tușit pentru o clipă, ultima parte sunând foarte anemic și agonizant, de parcă ar fi scuipat pe gură cuvinte, nu doar aer.

— Nimic, a repetat el cu mai multă blândețe, odată ce și-a recăpătat suflul și a înghițit de câteva ori. Nu e nimic acolo, în afară de pietre. Și îmi doresc mai mult ca orice să fi renunțat când am avut ocazia. Îmi doresc să fi acordat mai multă atenție vieții de pe Pământ.

Și-a întors capul, astfel încât ochii lui înlăcrimați priveau drept în ochii mei înlăcrimați, iar preț de o secundă mi s-a părut că văd ceva cunoscut în ei. Ceva ce văzusem în ochii mamei când țipa la mine să mă uit în ambele părți sau în ai tatei când ne-a dat vestea că ne mutăm în Las Vegas. Era un fel de teamă amestecată cu dorința de a proteja. Și poate... îngrijorare?

— Proiectul la care am lucrat, mașinăria cu oglinzi... E numai al tău, puștiule, a continuat el. Dar fă-ne amândurora o favoare: du-l pe deal și distruge-l. Fă-l bucăți. Va fi la fel de folositor în bucăți cum e și acum. Distruge-l, lasă-l în urmă și trăiește-ți viața.

Eu am scuturat din cap.

— Nu pot...

— Mă auzi, Arty? A făcut Cash.

Eu mi-am mușcat buza. Asta era prima oară când Cash mă striga pe nume.

— Renunță la el cât încă mai ai o viață de trăit. Nu ți-o mai risipi pe un vis zadarnic. Nu o să stabilești niciodată contactul cu Marte sau cu oricare planetă. Nu o să demonstrezi că există viață acolo sus. Nu o să faci nimic care să conteze atâta vreme cât privești viața printr-un telescop. Renunță! Înainte

să devii un bătrân singuratic și de toată mila, care moare de unul singur pe o saltea acoperită cu folie de plastic.

(...)

Dar eu nu mai voiam să fiu acolo. Plângeam ca un prost, iar totul pe dinăuntru mă durea și mă ardea din cauza cuvintelor lui. Să renunț? Să renunț pur și simplu la tot ceea ce am crezut vreodată? El fusese prima persoană care crezuse în mine, primul care a înțeles de ce este atât de important cerul pentru mine. Iar acum îmi spunea să renunț și gata?